

PREDGOVOR

Publikujući ovdje prikaz rada Odsjeka za pučku muziku u Etnografskom muzeju u Zagrebu od njegova osnutka do konca godine 1929., vodila su nas u glavnom dva razloga. U prvom redu, da se strukovnjacima pruži za daljni studij jedan važan dio prikupljenoga i sistematski obrađenoga materijala, a u drugom redu radi obavještenja javnosti o zadaći i sadržini toga rada, koji je vođen principima moderne muzikologije.

Melografski radovi dosadašnjih sakupljača našeg narodnog (pučkog) muzičkog blaga svraćali su isključivo ili barem ponajviše svu pažnju na estetsku stranu, dok su puštali iz vida onaj momenat, koji je za naučno iskorištavanje, za produbljeno upoznavanje toga blaga od presudne važnosti: momenat etnografski, folkloristički.

Muzičko izivljavanje našega naroda u seljačkim krugovima, — a odavde je i crpen izvorni materijal, — tako je usko povezano uz narodne običaje, da je ono shvatljivo samo onda, ako se obrađuje u neposrednoj vezi s njima. Naš seljački narod tamo, gdje još nije natrunjen gradskim uplivom, bilo kad pjeva bilo kad svira vrši zapravo kult, koji gubi na istinskom izražaju, ako se trgne iz njegove okoline. Narod ne pjeva radi slušača, radi publike, već sebi i radi sebe, što se naročito jasno opaža kod »obrednih« popijevaka.

Toga radi pokušaji naših pjevačkih društava u novije doba, da originalno seljačko pjevanje i svirku donesu »na podij« pred publiku, napose u gradske koncertne dvorane, upravo su u kontradiktornom odnošaju prema nastojanjima moderne muzikologije; takav je način bezrazložno forsiranje propadanja naše velikim dijelom još čiste pučke muzike, koja se i onako poput i sve ostale naše etnografske građe već odviše brzim tempom gubi.

Cilj je muzikološkog rada u Etnografskom muzeju u Zagrebu, da narodno muzičko blago preda neokaljano u amanet poznijim naraštajima. Stoga apelujemo na sve one, kojima je na srcu čuvanje naše narodne biti a napose naše bogate narodne pučke muzike, da riječju i djelom pomognu taj rad.

Da je muzikološki rad Etnografskog muzeja u Zagrebu mogao postići dosadašnje svoje uspjehe i kraj mnogih poteškoća, zasluga je kako

g. S. Bergera, osnivača i ravnatelja toga muzeja, koji je odmah u početku muzejskog djelovanja svojom pronicavošću ispravno shvatio zamašitost i potrebu takvog rada, te gg. referenata kod Prosvjetnog odjeljenja bivše Pokrajinske uprave za Hrvatsku i Slavoniju prof. Julija Benešića i dra Kazimira Krenedića, koji su se svojski zauzeli za osnutak i potporu »Odsjeka za pučku muziku« u tom muzeju, tako i prof. dra Božidara Širole, muzikologa i dra Milovana Gavazzija, univerzitetskog profesora u Zagrebu, koji su svojim požrtvovnim strukovnjačkim radom odredili smjernice i udarili prve brazde za daljni rad, kao i Phonogramm-Archiva Akademije nauka u Wenu, koji je Etnografskom muzeju u Zagrebu stavio na raspoloženje aparat za snimanje.

Posebna i velika hvala ide našem Ministarstvu prosvjete, koje je omogućilo štampanje ove edicije.

U Zagrebu, u mjesecu augustu 1930.

UREDNIŠTVO